உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபாதம்.

சிவஞானபோதம்

பொதுவதிகாரம்.

இலக்கணவியல்.

௪, ௫, ௬, சூத்திரம்.

தருமபுரம் ஆதீனம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டான்சித்தாந்த

மகாநாட்டுக்கட்டுரை.

(விஷு ஆவணி, ௧௩, ௧௪ உ,)

1941. ஆகஸ்ட், 29, 30, உ.

பாளையங்கோட்டை,

A. முத்தய்யா பிள்ளை B, A; B, L. எழுதியது.

இலக்கணவியல்.

௩-ஆம் சூத்திரம்.

பசு விலக்கணம்.

அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

உயிருள்ள உடம்பின் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்து அச்செயல்களுக்குக் காரணமாய் உடலுள்ளிருக்கும் பொருள் சூனியமன்று; அச்செயல்களுக்கு உடம்பே காரணம் மாகாது. ஐம்பொறிகள் காரணமாகா. சூக்கும தேகம் காரணமாகாது. பிராணவாயு காரணமாகாது. அப்பொருள் ஐம்பொறி முதலியன வின்றித் தானே யறியும் பிரமப்பொருளும் ஆகாது. மேற்கண்டவைகளின் சமுதாயமுமாகாது என்று மேற்சூத்திரத்தில் முடிவு காட்டப்பட்டபின், சிலர், அவை யெல்லாம் உடலுள்ளிருந்து சுகதுக்கங்களைப் பற்பல முறையி லனுபவித்து உழலும் ஆன்மப் பொருளாகாது என்றும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் ஆகிய அந்தக் கரணங்களி லொன்றே அவ்வான்மா வாகலாம் என்பர். அவர் கொள்கையை மறுத்து ஆசிரியர் இச்சூத்திரத்தில் அவ்வான்மா அந்தக் கரணங்களிலொன்று மன்று என்று காண்பித்துப் பின் ஆன்மாவின் இலக்கணம் ஈதெனக் காட்டுகிறார். இதில் "மலத்து" என்பதை மலத்தால் என்று விரித்துக் கொள்ளவேண்டும். சகசமலம் என்றது மூல மலத்தை. 'அமைச்சரசு' என்றதை அமைச்சரோடு கூடிய அரசு என்று விரித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இச் சூத்திரத்திற்குப் பொருள் கொள்ளும் பொழுது, அந்தக் கரணம் அவற்றினென்றன்று, ஒன்றன்றாயினும் சகச மலத்துணராது அவை சந்தித்தது, அமைச்சரசேய்ப்ப நின் றஞ்சவத்தைத்தே என்று முக் கூறுகளாகக்கொண்டு ஆன்மாவினிலக்கணம் காணவேண்டும். ஆன்மா, மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் அமைச்சராகிய துணைவர் களுடன் கூடித் தொழில் நடத்தும் அரசன் போல அந்தக் கரணங்களுடன் கூடி நின்று ஐந்தவத்தையுறும் என்பது இச் சூத்திரத்திற் கண்ட ஆன்மவிலக்கணம். அரசனுக்கு நுண்ணுணர்ச்சியுடைய அமைச்சர்கள் அவசியமாவது போலச் சகசமலத்தா லுணர்வின்றிக் கிடந்து கலாதிகளாற் பொது வுணர்ச்சி பெறினும், சிறப்புணர்ச்சி பெற வேண்டியதற்கு அந்தக்கரணங்கள் அவசியமாயின. அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்பவைகள் உயிர் என்றபெயரால் முன்னூல்களில் வழங் கப்படுகிறது உண்மையே. ஆனல் அவ்விதம் கூறுவது உபசாரம் பற்றியேயாம். அரசன் சொல்வழி நடக்கும் அமைச்சரையும் அணுக்கராதல் பற்றி அரசென்றாற்போல வேயாகும். இங்கே எடுத்துக்கொண்ட அந்தக்கரணங்கள் உள்ளந்தக்கரணங்களாகிய கலாதிகளையன்று. ஏனெனில் கலாதிகளை யுண்டெனக் கொள்வோர் உயிர் வேறு உண்டெனவே கொள்வர். ஆகவே இச்சூத்திரத்தில் கூறப் பட்ட அந்தக்கரணங்கள் மனம், புத்தி, அக்ங்காரம், சித்தமாகிய புறவந்தக்கரணங்களே. இப்புறவந்தக் கரணங்களின் சமுதாயமே ஆன்மா வென்பவர்கூற்று முன்னமேயே மேற் சூத்திரத்திறுதியில் "கலையாதி மண் ணந்தம்....................நாடிலது தநுவாம்" என்று மறுக்கப்

பட்டுப்போய்விட்டபடியால் இங்கே அவ்வந்தக்கரணங்கள் தனித்தனி ஆன்மாவாகு மென்பார் கூற்றே மறுக்கப்படுகிறது. மேற் சூத்திரத்தில் தொகுத் தோதப்பட்ட ஆன்மாவின் ஐந்தவத்தை இங்கே விரித்தோதப்படுகிறது. அவத்தைகளும் பலவாகுமாதலால் இங்கே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்ற ஐந்தவத்தைகளே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவத்தையென்பது நிலை என்னும் பொருள் கொண்டது.

முதல் அதிகரணம்.

இனி முதற்பாகமாகிய "அந்தக்கரண மவற்றினொன்றன்று" என்பதைக் கவனிப்பாம். ஆன்மா அந்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்பவைகளில் ஒன்றன்று என்பது அதன் பொருள். அந்தக்கரணங்களின் செயல்களைக் கவனித்தால் அவைகள் ஒரு வகையில் அறியும் பொருள்களாயிருந்தாலும் மற்றொரு வகையில் அறியாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. ஐம் பொறிகளாகிய கருவிகளால் அறியும் பொருளைச் சித்தம் சிந்தித்தறியுமே யன்றிச் சிந்தித்தேனென்றறிய மாட்டாது. அம்முறையே மனம் சங்கற்ப விகற்பம் செய்யினும் சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேனென்றறிய மாட்டாது. அகங்காரமும் தான் ஒருப்பட்டெழுந்தேனென் றறியமாட்டாது. புத்தியும் நான் நிச்சயித்தேனென் றறியமாட்டாது. இவைகளிலெதுவும், யான் இவைகளை யெல்லாமறிந்தேனென்று உணரும் ஆன்மாவாகமாட்டாது. ஆன்மா, யான் சிந்தித்தேன் யானறிந்தேன் யான் ஒருப்பட்டெழுந்தேன் யான் நிச்சயித்தேன் என்றும், இது சுகம், இது துக்கம் என்றும் அறியும். அவ்வந்தக்கரணங்கள் ஒன்றையொன்றுணரா

வாதலானும் எனதுடல் என்றதுபோல என்மனம் என் புத்தி என் அகங்காரம் என் சித்தம் எனப்படுதலாலும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் இவைகளின் வேருய் ஆன்மாவுளது என்பது பெறப்படும். தமக்குக் கீழுள்ள வற்றை நோக்க அந்தக் கரணங்கள் சித்தாயினும், ஆன்மாவை நோக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்கள் சித்தாக மாட்டா. மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்கள் ஐம்புலன்க ளின் வழியாயுணர்ந்தாலும் அவை ஐம்புலன்களின் வேருதல்போல ஆன்மாவும் அந்தக்கரணங்களின் வழியா லறிந்தாலும் அவ்வந்தக்கரணங்களின் வேருகும்.

மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களாலுணரப்படுவன ஐம் பொறிகளாற் றரப்பட்ட புறவிஷயங்களாம். ஆன்மா உணர் வது மனத்துக்கு மேலாய புத்தியிற் ருேன்றியதனையாம். கடலின் நடுவிலிருந்து அலை தோன்றிக் கரையைச் சேர்வது போல் மேற்சொல்லப்பட்ட இருவகை யுணர்ச்சிகளும் முதலில் வாயிற் காட்சியாய்த்தோன்றிப்பின் மானதக்காட்சி யாய், அதன்பின் தன்வேதனைக்காட்சியாய் ஆன்மாவின் கண் வந்துசேருகின்றன. இதனல் அந்தக்கரணங்கள் போலல்லாது ஆன்மா என்றும் சித்தாதல் பெற்ரும்.

இவ்வுபமானத்தில் விடயம் கடலுக்கும்,வாயிற்காட்சி மானதக்காட்சி தன்வேதனைக்காட்சி மூன்றும் அலைக்கும், ஆன்மா கரைக்கும் உவமையாயின. கன்மத்திற்கேற்ப விடயங்கள் சித்தம், மனம், அகங்காரம், புத்தி என்பவைக ளால் சிந்தித்துப், பற்றித், தெளிவுபிறவாதெழுதல், நிச்சயித்தல் முதலியன செய்யப்பட்டு ஆன்ம அறிவுக்கு விஷயமாகின் றன. மானதக்காட்சியுள்ளும் உணர்வு நிகழ்கிற முறையைக் கவனிப்பாம். காலம் சூரியனுடன் சம்பந்தப்படுத்தி

நாழிகை, நாள், வாரம், மாதம் என்று பாகுபாடு செய்யப்படினும் அது சூரியன் முதலியவைகளின் வேறுதல்போல வாயிற்காட்சியாற்கண்ட விஷயங்களை வெவ்வேறுவிதமாக உணர்தலான் அவ்வாறுணரும் உயிர் அவ்வந்தக்கரணங்களின் வேறும்.

இனி இவ்வந்தக்கரணங்கள் தானுயியங்குவதாய்த் தெரியவில்லையாதலால் இவைகளை இயக்குவது எது என்று பார்த்தால் அக்கரங்களெனவும், அவ்வக்கரங்களைச்சேர்த்து நோக்கில் அது பிரணவமாமெனவும் நால்வகை வாக்குக்களின் இயல்புணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர். அகார உகார மகாரம் முதலிய எழுத்துக்கள் அந்தக்கரணங்களை இயக்கும். அகங்காரத்தை அகரவோசையும், புத்தியை உகரவோசையும் மனதை மகரவோசையும் சித்தத்தை விந்துவும் புருடனை நாதமும் செலுத்தும். இவற்றை ஒன்றுசேர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது ஓங்காரமாகியபிரணவம் ஆம். பிரணவத்திற்கும் திருவைந்தெழுத்திற்கும் வேறுபாடில்லை.

விந்துவை வட்டவடிவாகவும் நாதத்தை நேர்கோட்டு வடிவாகவும் காண்பிப்பர் பெரியோர். பிள்ளையார் சுழியாகிய (o—) இக்குறி பிரணவவடிவைக் காண்பிப்பது. மேற்காட்டிய எழுத்தோசைகளை எழுதிக் காண்பித்துப் பொருளை விளக்குவதானுல் இறைவன் ஐந்தொழிலையே உணர்த்துவதாகும். ஆனதால் அந்தக்கரணங்களை இயக்குவது ஆராய்ச்சி முடிவில் திருவருட்சத்தியென்பதேயாகும்.

இதனுல் கடலில் அலை எழுந்து வீழ்ந்து மீண்டெழுதல் போல் ஆன்மாவுக்கு நினைப்பு மறப்பு மாறிமாறி வரும். இவ்வோசைகள் சடமாதலால் இவ்வோசைகளை எழுப்பு

பவர்யார் என்று பார்த்தால் விந்துவும் நாதமும் மகேசுரனு லும் சதாசிவனுலும் தொழிற்படுகின்றன வென்றும், அகார உகார மகாரங்கள் முறையே பிரமன் மால் உருத்தி ரன் ஆகியவர்களால் தொழிற்படுகின்றன வென்றும் சிவாகமங்களை யுணர்ந்தோர் கூறுவர். இவ்வாறு கரணமும் அக்கரமும் அதிதெய்வமும் பொருந்தாத விடத்து ஆன்மா அறிவெய்தாது. ஆகவே அந்தக்கரணங் கள் அவைகட்குக் கீழுள்ளவைகளை நோக்கச் சித்தாயினும் ஆன்மாவை நோக்கச் சடமாகக் காணப்படுவதால் ஆன்மா அந்தக்கரணங்களின் வேறு என்பது பெறப்பட்டதுடன் அந்தக்கரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது ஐந்தொழில் குறிக்கும் ஓங்காரமாகிய பிரணவ இயக்கமென்பதும், அத னுலே அவைகளின் துணை கொண்டே ஆன்மாவிடயங்களை யறிகிறதென்பதும் பெறப்பட்டன.

கரணம் அக்கரம் அதிதெய்வம் இவைகளின் கூட்டமே ஆன்ம சொரூபம் என்ருல் ஆன்மா தனித்த ஒருபொருளல் லாது பல பொருளென முடியுமாதலால் அக்கூற்றுப் பொருந்தாது. ஆன்மா அந்தக்கரண முதலியவைகளின் வேருன தனித்த பொருளே. இவ்வாறு அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவல்ல, ஆன்மா அவற்றின் வேறு என்று ஆன் மாவை அறிவது பசு ஞானமாகும். இப்பசுஞானம் வந்த பின்பு இப்பசு ஞானம் முன்பில்லாமையால் நாமே அறிந்து கொண்டோமென்றல் பொருந்தாது. இதை நமக்கு இப் பருவத்தில் அறிவித்தபொருள் வேறிருக்கவேண்டுமென்று உணர்ந்து அப்பொருள் யாதாயிருக்கலாமென்று திரு வருளைத் துணைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்தார்க்கு இப்பசு ஞானத்தின் மேலாய சிவஞானம் உண்டாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இனி ஒன்றன்றுயினும் சகசமலத்துணராது அவை சந்தித்தது என்ற இரண்டாம் பாகத்தை யாராய்வாம். இதில் ஆன்மாச் சகச மலமாகிய மூலமலத்தால் உணர்வின்றென்பது விளக்கப்படுகிறது. ஆன்மா அந்தக்கரணங்களிலொன்றல்லவாயின் அவற்றுடன் அது சந்தித்து நிற்றல் எது பற்றியென்ருல் ஆன்மா அறிவுடைப் பொருளாயிருந்தும் அனுதியே செப்பிற் களிம்புபோல ஆணவ மலமாகிய மூல மலத்தாற் கட்டுண்டு நிற்கிறதென்றும், அம்மலத்தின் தொடர்பால் தன்னியல்பினுற் பொருள்களையுணருமாறில்லையென்றும், பொருள்களை யுணரவேண்டிக் கருவிகளுடன் கூடி நிற்கவேண்டிய அவசிய மேற்படுகிறதென்றும் தெரிகிறது. இவ்வாணவ மலமென்று சொல்லப்படுகிற மூலமலமாகிய சகசமலம் எத்தன்மையுடையது என்று கவனித்தால் அது அறிவைமறைக்குந் தன்மையுடையது என்று காணக்கிடக்கிறது. மாயையினுலாகிய உடம்பையே விளக்கொளியாகக்கொண்டு ஆன்மா பொருள்களைக்காண்பதல்லாமல் தானுகக் கண்டுகொள்ள முடியாது. இவ்விதம் ஆன்மாவின் அறிவாற்றலை மறைத்து நிற்பது ஆணவமலமே. இவ்வாணவ மலம் நெருப்பைத் தன்னுள் மறைத்துத் தானுகவே நிற்கும் விறகுபோல ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துத் தன்வண்ணமாக்கித் தானுக நிற்பது. ஆணவ மலம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கிறதன்றிச் சூனியமாக்குவதில்லை. மாயா மலத்திற்கும் ஆணவ மலத்திற்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன வென்ருல், விளக்கொளி போல் நின்று ஆன்மாப் பொருள்களை யறியும் வண்ணம் அதன் அறிவைச் சிறிது விளக்கி நிற்பது மாயா மலத்தின் செயல்;

ஆணவமலத்தின் செயலோ ஆன்மவறிவைத் தடைசெய்து நிற்பதாகும். இத்தன்மையால் ஆணவமலம் மாயா மலத்தின் வேறு என்பது பெறப்பட்டது. இருளால் ஒளி யிழந்த கண்ணுக்கு விளக்கு உதவுவதுபோல் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்ட அறிவினையுடைய ஆன்மாவுக்கு அந்தக் கரணங்கள் உதவுகின்றன. இம்மலத்தைச் சிலர் பிராந்தி ஞானமென்பர். சிலர் ஞானபாவமென்பர். சிலர்தமோகுண மென்பர். சிலர் மாயா கன்மங்க ளென்பர். சிலர் சிவசத்தி யென்பர். சிலர் ஆன்மாவின் குணமென்பர்.

இவையெல்லாம் உண்மையல்ல. மேற்சூத்திரத்தில் இலது என்றல் முதலிய ஏதுக்களால் சூனிய முதலிய வற்றின் வேறாய் ஆன்மா வுண்டென்பது பெறப்பட்டது. அவ்வான்மா அறிவுடையது என்பதும் கண்டோம். அறிந்தே னென்னும் அனுபவத்தாலும் அறிவினால் நிகழும் செயலைக் காணுங் காட்சி யளவையாலும் ஆன்மா அறிதற் குணமுடைய தென்பது பெறப்பட்டது. அவ்வான்மாத் தோன்றலும் அழிதலுமின்றி நித்தப் பொருளாயிருப்பதால் வியாபகமாகவும் நிற்குமென்பது துணியப்படும். இது துணியப்படவே ஆன்மாவின் குணமாகிய அறிவும் தோற்றக் கேடில்லாமல் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்கும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. அவ்வான்ம வறிவு ஒன்றனை விடயிக்குங்கால் ஒருகால் நிகழ்ந்தும், ஒரு கால் நிகழாதும் காலத்தாலும் இடத்தாலும் ஏகதேசமாய் நிகழ்வதைப் பார்க்கிறதால் அவ்வறிவு இவ்விதம் நிகழ் வதற்குச் செயற்கையாகிய காரணம் ஒன்று இருக்கவேண்டு மென்றே கொள்ளல் வேண்டும். அக்காரணம் ஆன் மாவின் இயற்கையாகவாவது குணமாகவாவது இருக்க முடியாது. ஆன்மா அறிதற்குணமுடையதே. அவ்வறிவை

மறைப்பது வேறு ஒரு தனிப்பொருளாயிருக்க வேண்டும். அதுதான் ஆணவமலம். ஞானுபாவ மென்பது ஞானத்தின் முன் அபாவமென்பதாகும். ஞானமோ நித்தமானதால் அது முன்னில்லா தொழிதற்கு வேறு காரணம் ஒன்றிருக்க வேண்டும். அக்காரணமே ஆணவமலமாகும். இவ்வாணவம் ஆன்மாவை அனுதியேபற்றி நில்லாமல் இடையிற் பற்றின தென்றால் அவ்விதம் இடையிற் பற்றினதற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றியே பற்றுமென்னில் முத்தி நிலை யிலும் பற்றுதல் செய்து முத்தியில்லை யென்பதாகும். ஆதலின் ஆணவமலம் ஆன்மாவை அனுதியே பற்றியிருக்கிற தென்றே கொள்ளல் வேண்டும். இனி இம்மலத்தைச் சிவ சத்தி யென்பதும் தவறு. சிவசத்தி சித்துப்பொருளாகும். சித்துப் பொருள் சித்துப்பொருளைப் பந்திக்காது. அவ்விதம் செய்யுமெனில் இறைவன் கருணைக்குக் குற்றமாகும். இம் மலம் ஆன்மாவின் குணமன்று என்பது அறியுந் தன்மையும் அறியாமையுமாகிய இருமறுதலைக் குணங்கள் ஒரே பொரு ளினிடத்தில் அமைந்திருக்கும் என்பது பொருந்தாக் கூற்ற தலின் தெளிவாகிறது. இனி இம்மலம் முதல்வன் ஞானத் தையும் மறைக்காமல் ஆன்மாக்களின் ஞானத்தை மட்டும் மறைப்பது என்னை யெனில், சூரிய னொளிக்கு மாறுகிய இருள் சூரிய னொளியை மறைக்காமல் கண்ணொளியை மட்டும் மறைப்பது போலாம். இம்மலத்தை இருள் மல மென்பது முண்டு. அனுதியே பற்றி நிற்றலால் இம் மலம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்குமாறில்லையோ வெனில் சூரிய னொளியால் இருள் நீங்குவதுபோல் ஆசாரியனருளும் ஞானத்தால் மலம் நீங்கும். மாயையின் காரியங்களாகிய கலாதிகளால் ஆன்மாச் சிறிது விளக்கம் பெற்றுப் பின் திரு வருள் விளங்கினபோது அதனுல் ஆணவமலம் நீங்கும்.

இங்ஙனம் ஆன்மா அனுதியே ஆணவமலத்திற் கட்டுண்டு கிடப்பினும் அதனிடம் அறிவு, இச்சை, செயல் நிகழக்காண்டலின் இறைவன்போல் அறிவிச்சை செயல் களை யுடையதாம். என்றுலும் இறைவன்போல் பூரண. வியாபகமுடையதாதலும் சூக்கும சித்தாதலுமில்லை. சார்ந்த பொருளிடத்தில் அப்பொருள் அளவாக வியாபித்திருக்கும் வியாபகமுடையதாகும். இவ்வான்மா ஆணவமலத்தால் தொழிற்படாமல் மறைப்புண்டு கிடத்தலின் அது மற்றொன்றின் உபகாரத்தினுலேயே பொருள்களை யறியும். சார்ந்த தன் வண்ணமாகுந் தன்மை அதன் குணம்.

மூன்ரும் அதிகரணம்.

இனி அமைச்சர சேய்ப்ப நின்றைஞ்சவத்தைத்தே என்னும் மூன்ருவது பாகத்தைக் கவனிப்பாம். அமைச் சரோடு கூடிய அரசனை யொப்ப ஆன்மா அந்தக் கரணங் களுடன் கூடிச் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரி யாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்தினுய் நிற்கும் என்பது இதன் பொருள். மேல் இரண்டாம் பாகத்தில் இருளால் ஒளி யிழந்த கண்ணுக்கு விளக்கொளி யுதவுவது போல் அந்தக் கரணங்கள் ஆன்மாவுக்கு உதவுகின்றன என்று கண்டோம். அதனுல் ஆன்மா ஆணவமலச் சேர்க்கையால் உணர்வின்றிக் கிடந்தது. அந்தக் கரணங்களுடன் கலந்து அரசன் மந்திரி களைக் கொண்டு அரசியல் நடத்துவதுபோல விடயங்களை யுணர்ந்து ஐந்தவத்தைகளையும் பொருந்துகிறது. அவத்தை யென்பது நிலை யென்ற பொருள் தரும். அவத்தை யுறுதல் என்பது ஐம்புலனறிதல், ஒடுக்கமறிதல், உண்டியும் வினையுமின்றிக் கிடத்தல், உணர்த்த வுணர்தல் முதலியன. இவ்வவத்தைகள்

ஆன்மாக் கருவிகளோடு சேர்ந்தவழி அவ்வக் கருவிகளின் வேறுபாடுகளுக்கும் தன்மைகளுக்கும் தக்கவாறு நிகழும். இவ்வாறு ஒரு தன்மையிலேயே அறியாது வேறுவே றவத்தையுறுதல் எக்காரணம்பற்றி யென்னில் அந்தக் கரணம் ஒன்றுதலின்றி நான்குவகையால் வேறுகருவிகளையும் துணைக்கொள்ளலின் என்று தெரிகிறது. அமைச்சரோடு சேர்ந்து அரசுத் தொழில் புரியும் அரசன், தொழிலின் துறைக்கேற்ப அவ்வத்துறைக்குரிய அமைச்சருடன் சேர்ந்து அவ்வ வினைகளைச் செய்வதைக் காண்கிறோமல்லவா? அதே முறையில் ஆன்மா அந்தக் கரணங்களுடன் கூடித் தொழிற்படுங்கருவிகளுடன் சேர்ந்து அவைகட்கிணங்க அவத்தையுறுகின்றது.

இவ்வாறு அவத்தையுறுதலால் வியாபகத் தன்மைக்குக் குற்றமில்லை. வியாபகமாயினும் அருவமாகிய தத்துவங்கள் முறையிற் செயற்படும் வேறுபாடு பற்றி அவத்தை யுறுதல் கூடும். இங்கே எடுத்துக்கொண்ட அவத்தைகள் சாக்கிரம் (நனவு) சொப்பனம் (கனவு) சுழுத்தி (உறக்கம்) துரியம் (பேருறக்கம்) துரியாதீதம் (உயிர்ப்படக்கம்) என்பனவாகும். நனவு கனவு முதலிய ஐந்தவத்தைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் தொழிற்படும் கருவிகள் இவ்விளவிவ்வளவென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சாக்கிரத்தில் முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. இது நிகழ்வது புருவ மத்தியில். சொப்பனத்தில் இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. இது நிகழ்வது கண்டத்தில். சுழுத்தியில் புருடன் பிராணவாயு சித்தம் ஆகிய மூன்று கருவிகள் மட்டும் தொழிற்படுகின்றன. இது நிகழ்வது இதயத்தானத்தில். துரியத்தில் புருடனும் பிராணவாயுவும் தொழிற்

படுகின்றன. இது நிகழ்வது உந்தியில் பிராணவாயுவும் அடங்கக் கருவிகள் ஒன்றும் சேராத புருடன் ஒன்று மட்டும் மூலாதாரத்தில் நிற்கும். இந்த அவத்தை துரியாதீதம் எனப்படும். நனவில் தொழிற்படும் கருவிகளாவன ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, சத்தாதி ஐந்து, வசனாதி ஐந்து, பிராணாதிவாயு பத்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, புருடன் ஒன்று ஆக முப்பத்தைந்து. கனவில் தொழிற்படுவன ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக இருபத்தைந்து கருவிகள்.

இக்கருவிகளின் சேர்தல் பிரிதல்களுக்குத் தக்கபடி அவத்தைகள் நிகழும். இவ்வாறு ஆன்மாவாகிய புருடன், தன்னிடம் விட்டுப் பவனிபோன அரசன் திரும்பும்போது அங்கங்கேயுள்ள தன் பரிசனங்களை அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டுத் தான் தனியே அந்தப்புரம் செல்லுதல் போலச் சாக்கிர நிலையில் நின்று பின் அந்நிலையினின்றும் இறங்கி மூலாதாரத்திற்குச் செல்லுங்கால் அங்கங்கே கருவிகளை விட்டு விட்டுக் கடைசியாய்த் தனி நிலையில் மூலாதாரத்தைச் சேரும். பின் மூலாதாரத்திலிருந்து எழும்பி மேற்செல்லும். அப்படிச் செல்லும் பொழுது அங்கங்கே அவ்வக்கருவிகளுடன் சேர்ந்து அவத்தையுறுதல் இயல்பு. கீழிருந்து மேற்செல்லும் பொழுதும் கண்டத் தானத்தில் கனாக்காண்டலுண்டு. பின் சாக்கிர ஸ்தானமாகிய புருவமத்தியை அடைந்த ஆன்மா அங்கேயே ஐந்தவத்தை யுறுதலுமுண்டு. இது மத்தியாலவத்தை என்னப்படும். அவ்வவத்தைகளாவன:- சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம், சாக்கிரத்தில் சொப்பனம், சாக்கிரத்தில் சுழுத்தி முதலியன. சாக்கிரத்திலிருக்கும்பொழுதே அவ்வப்பொறிகளால் அவ்வ விடயங்களை யுணர்ந்து அவ்வப்பொழுதே

அவ்வவிடயங்களிலிருந்து நீங்குவதுதான் அது. இவ்வவத்தைகள் கேவலநிலை, சகலநிலை, சுத்தநிலையாகிய மூன்று நிலைகளிலுமுண்டு. சூர்ணிகையில் மூன்றவத்தை என்றது, இம்மூன்று நிலைகளிலுமுள்ள முத்திறத்து ஐந்து அவத்தைகளையே. இம்மூன்றும் காரணாவத்தைகளாகும். இச்சூத்திரத்தில் அவத்தைகள் என்றது கேவலாவத்தைகளையே. அடுத்த சூத்திரத்தில் பேசப்படும் அவத்தைகள் சகலநிலையிலுள்ள அவத்தைகள். இவ்வவத்தைகள் ஆன்மா மாயா காரியங்களுடன் கூடிய சகல நிலையில் நிகழ்வன.

சுத்த நிலையில் நிகழும் அவத்தைகள் அடுத்த சூத்திரத்திற் பேசப்படுகின்றன. இம்மூன்று நிலைகளையும் ஆன்மா அடைதற்குக்காரணம் சார்ந்ததன்வண்ணமாகும் அதன் தன்மையே. கேவலம் என்பது ஆணவமாகிய இருளில் ஆன்மாத்தனியேநிற்பது. இதற்கு இருள்நிலை என்றும்பெயர். சகலம் என்பது கலாதிகளுடன்கூடி ஆன்மாவிடயங்களைப் பற்றியும் விட்டும் கன்மத்துக்கீடாய்ப் பிறந்திறந்து உழலும் நிலை. இந்நிலை ஏகதேச அறிவு நிகழும்நிலை. சுத்தம் என்பது மும்மலங்களும் நீங்கத் திருவருள் தாரகமாக நிற்கும் நிலை. இந்நிலை வியாபக நிலையென்னப்படும்.

ஆகவே இச்சூத்திரத்தில் ஆன்மா அந்தக்கரணங்களின் வேறு என்பதும், ஆன்மா அறிவுடைப் பொருளாயினும் அது அந்தக்கரணங்களினுதவியின்றி விடயங்களை யறிந்து கொள்ளமாட்டாதென்பதும், அதற்குக் காரணம் அது அனாதியே ஆணவமலத்தால் பிணிப்புண்டிருத்தலே யென்பதும் ஆன்மா அந்தக்கரணங்களுடன் கலந்து ஐந்தவத்தைப் படுகிறதென்பதும், சுத்தாவத்தையும் இவைபோல் உண்டென்பதும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டன.

நான்காஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

ரு-ஆம் சூத்திரம்.

பாச விலக்கணம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

இச்சூத்திரம் பாசவிலக்கணங்கூறுகிறது. இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட துணைக்காரண முதற்காரணங்களாகிய பாசம் இவ்வாறு தொழிற்படுகிறதென்றதைக் காண்பிக்கு முறையில் அதனிலக்கணம் கூறப்படுவதாகும். பாசம் என்பதற்கு மலம் என்பது பொருள். இது ஐந்து வகையாக விரிக்கப்படலாம். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னப்படும் மும்மலங்களுடன் வேறு இருமலங்கள் சேர்த்து ஐந்து மலங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அவ்விருமலங்களும் மாயாகாரியமாகிய மாயேயமும் திரோதான சத்தியுமாகும்.

இவைகளில் மாயையும் கன்மமும் திரோதான சத்தியென்பதிலடங்கும். ஆகவே திரோதான சத்தியினிலக்கணம் கூற அவைகளினிலக்கணம் கூறியதாகும். தவிர, திரோதான சத்தியென்பது சிவசத்தியென்றும் சொல்லப்படும். இச்சிவசத்தியாகிய திரோதான சத்தி யொன்றினாலேயே மற்ற மலங்கள் தொழிற்படுதலால் இச்சத்தியினிலக்கணம் கூறவே மற்றை மலங்களின் இலக்கணமும் கூறப்பட்டதாகும். ஆனதால் இச்சூத்திரத்தில் அத்திரோதான சத்தியின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

திரோதாயி மறைத்தலைச் செய்வது. இச்சத்தி உயிருள் மறைந்து நின்று கன்மத்துக்கேற்ப அறிவிக்கும். அது மலங் களைச் செலுத்திப் பந்தமுறுத்துகிற காரணத்தினலே பாச மென்று உபசரித்துக் கூறப்படும். பந்த நீக்கத்தில் இச் சத்தியே அருளென்னப்படும். இச்சத்தியாற்ருன், பந்தநிலை யிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் உபகரிப்பன். ஆதலின் இச்சூத்திரம் ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் செய்யும் உபகாரத்தை விளக்குவதென்றும் கூறலாம். சூத்திரத்தில் உள்ளம் என்பது உயிரை. உள்ளத்து என்பதை உள்ள த்தால் என்று விரிக்கவேண்டும். தம்முணர்வின்றமியென் றது தமது முதல் என்னும் பொருள்படும்.

அருள் என்பதை அருளால் என்று விரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அருள் என்பது இங்கே மறைப்புச் சத்தியென் னும் பொருள் கொண்டது. மெய் வாய் கண் மூக்கு என்பவற்றுடன் செவியையும் சொல்லெச்சமாக வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்னும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்றது உபலக்கணமாதலால் மற்றைக்கருவிகளும் கொள் ளப்படும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி முதலியவைகள் ஆன்மாவால் பொருள்களையறியினும் அவ்வான்மாவை யறியா என்பதைக் காட்டுதற்கே, அளந்தறிந்து என்ப துடன் அறியா என்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அளந் தறிந்தறியா என்பதை ஆன்மாவினுடைய அறியுந் தன்மைக் கும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். பசாசம் என்பது இரும்பு.

இச்சூத்திரத்தின் பொருளாவது, முன் கூறப்பட்ட உயிரினல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்ற ஐம் பொறிகளும் தத்தம் விடயங்களை அளவிட்டறியும் என்ரு

லும் தம்மையும், தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறிய மாட்டா. அப்பொறிகள் போல உயிர்களும் தம்மைச் செலுத்தித் தம்மறிவிற்கறிவாயிருந்து வினைப்பயன்களை அனுபவிக்கும்படி செய்யும் ஒப்பற்ற முதல்வனது திருவருட் சத்தியையும் அறியமாட்டா. உயிர்கள் விடயங்களை யறிதல் காந்தக் கல்லின் முன்வைத்த இரும்பு தொழிற்படுதல்போல இறைவனது சந்நிதி மாத்திரையில் ஆன்ம அறிவு நிகழும் என்பதாம். இதனால் இறைவன் விகாரியாதலில்லை யென்பது பெறப்படுகிறது.

இச்சூத்திரத்தை அடியிற்கண்டபடி இரண்டு பாகங்களாகப்பிரிக்கலாம். விளம்பிய உள்ளத்து மெய், வாய், கண், மூக்கு அளந்தறிந்தறியா என்பது ஒரு பாகம். ஆங்கு அவைபோலத் தாந்தமுணர்வின்றமியருள் காந்தங் கண்ட பசாசத்தவையே என்றது மற்றொருபாகம்.

முதல் அதிகரணம்.

முதற் பாகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே ஐம் பொறிகளின் செயல்கள் கவனிக்கப்படுகின்றன. ஐம் பொறிகளும் உயிரினாலேயே பொருள்களையறியும். ஆன்மா அவற்றோடு ஒற்றுமைப்பட்டு அறிந்தாலன்றி அவை ஒரு பொருளையும் உணர்ந்துகொள்ளா. ஆன்மா ஐம்பொறிகளின் வழியா யல்லாமல் தானகப் பொருள்களை யறியமாட்டாது. அரசன் வேலையாட்களைக்கொண்டு உலகாள்வதுபோல ஆன்மாச் சாக்கிரத்தில் ஐம்பொறிகளைக்கொண்டு பொருள் களையறிதல் முதலியன செய்கின்றது. ஐம்பொறிகளைக் கொண்டு அறிய வில்லையானல் அது அறியாது. உயிர் ஐம்பொறிகளுடன் ஒற்றுமைப்பட்டாலன்றி ஐம்பொறிகள்

ஒன்றையும் அறிந்துகொள்ளமாட்டா. கண் பாராது காது கேட்காது. சொப்பனநிலையில் ஐம்பொறிகளின் துணையில்லாதபொழுது இவ்வுண்மை காணப்படும். ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவை யுணரமாட்டா வென்பது அநுபவத்திற் கண்டதே.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இனி இரண்டாம்பாகத்தில் ஆங்கு அவைபோலத் தாந்தமுணர்வின் றமியருள் காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே என்பது விளக்கப்படுகிறது. ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவால் உணர்வது போல ஆன்மாவும் தம் முதலாலே உணருகிறது. ஆன்மாவின் ஒற்றுமையினாலே பொருள்களை யுணரும் இந்திரியங்கள் தம்மையும் ஆன்மாவையும் அறியாதிருத்தல்போல ஆன்மாவும் தன்னையும் தனக்குபகரிக்கும் தன் தலைவனையும் அறியாது நிற்கும். அதனால் அவ்வான்மாவும் தன்தலைவனாகிய இறைவனாலேயே பொருள்களை யுணரும் என்பது பெறப்படுகிறது. இந்த உபமானத்தால் ஐம்பொறிகள் உயிரின் பொருட்டறிதல்போல உயிரும் இறைவன் பொருட்டுத்தானறியுமோ என்ற சந்தேகம் வருதல் கூடும். அது அடியிற்கண்ட ஆராய்ச்சியால் நீங்கும். அதாவது என்றும் மாறுதலில்லாது ஒரேபடித்தாய் நிற்கும் சிவபரம்பொருளின் சந்நிதியில் உலகம் தொழிற்படுகிறதென்று முன்னமேயே கண்டோமல்லவா ? இது மறைகள் சொல்வது. குறித்த பரம்பொருள் கண்போல ஆன்மாவுக்குப் பொருள்களை விளக்கி நிற்கும்.

ஆன்மாவோ தன் வினைக்கீடாக அவைகளை யறிந்து அநுபவிக்கும். இறைவன் ஆன்மாவுக்குக் கண்போலப்

பொருள்களை விளக்கிக் காட்டிநிற்கும் நிலையிலும் அசத்துப் பொருள்களை உயிர்கள்போ லனுபவியான். இதனால் உயிர் உயிரின்பொருட்டே அறிகிறதல்லாமல் இறைவன் பொருட் டன்றென்பது நிச்சயமாகிறது.

இவ்விதம் உயிர் இறைவனருளாற் பொருள்களை யுணருங்கால் இறைவனோ டொன்றியும் இறைவனுக்கு வேறாயும் நின்றறியாது இறைவனுடன் உடனாய் நின்றே யறியும். எப்படியெனில், சூரியனொளியை இன்றியமையாத நட்சத்திரங்கள் சூரியனொளியி லடங்கித் தோன்றாது நிற்கும். இதே மாதிரி இறைவனுதவியால் ஐம் பொறிகளைக் கொண்டு, கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த் தும் உற்றும் அனுபவிக்கும் பொருள்களைத் தெரிந்து அனு பவிக்கு முறையில் ஆன்மா இறைவனுடன் ஒன்றாயும் வேறாயும் நில்லாமல் உடனாயே நிற்கும். இறைவன் ஆன்மா வுக்கு உணர்த்துகின்ற முறையில் உடனின் றுணர்த்தினும் விகாரியாகாது நிற்பன். நட்சத்திரங்கள் பலவும் சூரியன் ஒன்று மாயினாற்போல ஆன்மாக்கள் பலவாகவும் இறைவன் ஒருவ னாகவும் நிற்பன். இறைவனிடமிருக்கும் அவனருளையே சத்தியென்று கூறுவது. அச்சத்தியாகிய அருள் அவனை யன்றியில்லை. அவனும் அச்சத்தியை யன்றியில்லை. இறை வனும் அவன் திருவருளும் பிரிக்கக்கூடாத ஒரே பொருள். ஞானக்கண்ணுடைய பெரியார் (அருட்கண்ணார்) அவனை யும் அவன் அருளையும், பிரிக்கக் கூடாததாயிருக்கும் சூரியனையும் அவன் ஒளியையும் போல ஒன்றாய்க் காண்பர். இதனால் தன் வயத்தனாகிய முதல்வன் விகாரியாவதில்லை. இவ்வுண்மை சித்தாந்த நெறியுணர்ந்த பெரியாரே அறிவர். அந்நெறி நில்லாதார்க்கு இறைவன் தன் சத்தியுடன் பிரிப் பின்றி நிற்குந் தன்மை விளங்காது.

இங்ஙனம் பாசவிலக்கணம் கூறப்பட்டது. கூறும் முறையில் ஆன்மாவுக்கறிவுறுத்தி அது பொருள்களைக் காணும்படிசெய்வது திருவருட் சத்தியென்பதும், அச்சத்தியுடன் இறைவன் பிரிப்பின்றி நிற்கிறுனென்பதும் அவ்விதம் ஆன்மாவை இறைவன் செலுத்தினும் இறைவனையும் தன்னையும் ஆன்மா அறியாதென்பதும் விளக்கிக் காண்பிக்கப் பட்டன. மாயா காரியங்களோடு கூடிய சகல நிலையில் ஆன்மாத் தநுகரணங்களுடன் கலந்து திரோதான சத்தி (பாசம்) யாகிய சிவசத்தியினுல் உலக போகங்களிலே போவது வருவதாய்க் கன்மத்துக் கீடான பிறவிகளிலே பிறந் திறந்துழன்று பக்குவப் படுவதால் இது இறைவன் ஆன்மாவுக்குச் செய்யும் உபகாரம் என்றே கொள்ளப்படும். அமைச்சும் அரசும் ஒப்பக் கரணங்களும் ஆன்மாவும் நின்றுலும் அக்கரணங்களைக்கொண்டு ஆன்மா அறிவதற்கு முதல்வன் உதவியும் இன்றியமையாது வேண்டும் என்பதும், இவ்வாறிருப்பினும் இச்சிவசத்தியாகிய திரோதான சத்தி மலமாயிருந்து மறைத்தலைச் செய்தலின் ஆன்மாத்தன்னையும் முதல்வனையும் அறியாதிருக்கிறது என்பதும் விளக்கப் பட்டன. இவ்விதம் விளக்கப்படவே இறைவன் அறியப் படாப் பொருளாவனே என்ற சந்தேகம் நிகழக்கூடுமாதலால் அச்சந்தேகத்தை நிவிர்த்திக்கும்படி பதிப்பொருளிலக்கணம் அடுத்த சூத்திரத்தில் விளக்கப் படுகிறது.

ஐந்தாம் சூத்திரம் முடிந்தது.

௬-ஆம் சூத்திரம்.

பதியிலக்கணம்.

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையின்,
இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

பதியின் பொதுவிலக்கணம் முன்னமேயே இரண்டாவது சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டதால் இதில் அதன் சிறப்பிலக்கணம் கூறப்படுகிறது. இங்கே அசத்தென்றது அறிவாற் சுட்டியுணர் பொருளை. உணருருவெனின் அசத்து எனமாறிவைத்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். எனின் என்பதைஉணராது என்பதன் பின்னும் கூட்டவேண்டும். இன்மை யென்பது சூனியம் என்னும் பொருள் கொண்டது. சிவசத்து என்பதும் சித்துச்சத்து என்பதும் ஒன்றே. சத்து என்பது நிலைப்பொருளையும், அசத்து என்பது நிலையில்லாப்பொருளையும் குறிக்கும். சத்தையும் (நிலைப்பொருளையும்,) அசத்தையும் (நிலையில்லாப் பொருளையும்) வரை செய்துணர்த்துதல் இச்சூத்திரத்தின் கருத்து. நான்காஞ் சூத்திரத்தில் ஆன்மாவின் பொதுவிலக்கணம் கூறப்பட்டது. இனி ஏழாஞ்சூத்திர்த்தில் ஆன்மாவின் சிறப்பியல்பு உணர்த்தப்படும். ஆசிரியர் அதற்குத் தோற்றுவாயாக அவ்வான்மாவின் வேருகிய சத்தினையும் அசத்தினையும் இச்சூத்திரத்தில் விளக்கிக்காண்பிக்கிருர். உரை செய்யும் பொழுது "இரண்டு வகையிற் சிவசத்தாமெனக் கொண்டு கூட்டவேண்டும். இச்சூத்திரத்தின் பொருள், மேற் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட முதல்வன் அளவைகளால் அறியப்படுவனெனில் அவன் உலகப்பொருள்போல அசத்

தாகிய நிலையில்லாப் பொருளாவன். அன்றி அவன் எந்த வகையிலும் அறியப்படாதவனாயின் அவன் இல்பொருளாவன். ஆதலின் அவன் இவ்விரண்டு தன்மையு மில்லாதவனாய் உயிரறிவால் அறியப்படாதவனாயும், சிவஞானமாகிய பதியறிவால் அறியப்படுபவனாயும் இரண்டு வகையினாலும் சித்தாயும் சத்தாயுமுள்ளவனாவன் என்று பெரியோர் கூறுவர் என்பதாம். இச்சூத்திரத்தையும் இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம். "உணருரு அசத்தெனினுணரா தின்மையின்" என்பதை முதற்பாகமாகவும், மற்ற இரண்டடிகளையும் இரண்டாம் பாகமாகவும் கொண்டு உரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முதற்பாகத்தைக் கவனிப்பாம்.

முதல் அதிகரணம்.

உணருருவெனில் அசத்து என்றது. முதல்வன் அளவைகளான் அறியப்படும் பொருளெனின், அங்ஙனம் அறியப்படும் பிரபஞ்சம் போல அழிபொருளாகிய அசத்தாம். இங்கே அசத்து என்றது முன்கூறியபடி நிலையில்லாத பொருளென்பதாகும். சுட்டியறியப்படுவன வெல்லாம் தோற்றமும் ஈறும் உடையனவாதல் முன்னமேயே கண்டோம். சுட்டியறியப்படும் பொருள் உண்டென்று நினைக்கும்படியான நிலையிலிருந்து பின் மறைந்து இல்லை யென்று நினைக்கும்படியான நிலைக்குமாறும். ஆதலின் சுட்டுப் பொருள்கள் நிலையில்லாத்தன்மையை உடையன என்பது தெரிகிறது. அசத்தினியல்பை உண்மையிலறியவேண்டுமானால் அடியிற்கண்ட உபமானங்களைக்கவனித்து ஆராய்ந்தால் விளங்கும். நீரில் எழுதும் எழுத்து எழுதும்பொழுதே தோன்றியுடன் மறைகிறதைப் பார்க்கிறோம். கானல் நீர் தோற்றத்தில் மட்டும் காணப்பட்டு மறைகிறது. கனவு நிகழும் பொழுதே மறைதலையுணர்கிறோம்.

இம்மூன்றையும் போல ஐம்புலனுதியாகிய கருவிகளைக் கொண்டு அறிவனவெல்லாம் நிலையாப் பொருள்களாக வேண்டும். சத்தினியல்பை நன்குணர்ந்தவன் கவனித்துப் பார்த்தால் இது தெளிவாய்த்தெரியும். மேலே குறிப்பிட்ட நீரிலெழுத்து முதலிய உதாரணங்கள் நிலையாமையை விளக்கும் உதாரணங்களாகும். இல்பொருளென்று காட்டுவதற்கான உபமானங்களல்ல. நீரில் எழுத்து முதலியன பொய்யல்ல. இனி எவ்வாற்ருனும் உணரக்கூடாத பொருள் கடவுள் எனில் அது சூனியமேயாகும் என்பது "உணராதின்மையின்" என்பதன் பொருள். இதற்கு உதாரணம் முதலிய விளக்கங்கள் வேண்டாம். அதுதெளிவாய் எவரும் அறிவது. எச்சமயத்தவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது. இதனுல் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் அதற்கு ஏது உதாரணம் முதலியன கொடுக்கவில்லை. என்ருலும் வழி நூலாசிரியராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் ஒரு சாரார் கூற்றை எடுத்துரைத்து அதை மறுத்து ஒருசெய்யுள் சொல்லியிருக்கிருர்.

அறியப்படும் பொருள்கள் தோன்றியழிகின்றன; அறியப்படாத பொருள்களுக்குத்தோற்றக்கேடு முதலியன வில்லாமையால் அவ்வறியப்படாத பொருளைச் சத்தெனக் கொண்டாலென்னை என்பது ஒரு சாரார் கூறுவது. இதற்கு விடை கூறுமுகத்தால், சத்தென்று அப்பொருளை நாம் கொண்டதனுல் அது நம்மைப்பொருந்தாது. நாமும் அதனைப் பொருந்துதல் ஒரு நாளுமில்லை. ஆகாயப்பூவும் யாமைமயிரும் உண்டென்று கொள்வதால் யாதொரு பயனுமில்லாதது போல அறியப்படாத பொருளாற் பயனென்றுமில்லை. தவிரவும் அப்பூவாலும் மயிராலும் பயன்படும் பொருள்களை ஆக்கும்படியான செயலில்லாமையால்

அப்பொருளும் பயனும் உண்டெனல் பொருந்தாது என விடுத்தார்.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இனி, இரண்டாம் பாகமாகிய சூத்திரத்தின் பின்னிரண்டடிகளைக் கவனிப்பாம். இதில் இறைவன் சிறப்பியல்பு உணர்த்தப்படுகிறது. சுட்டுணர்வினால் அறியப்படும் பொருளாதலும், எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத சூனியப் பொருளாதலுமாகிய இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி நிற்கும் பொருளின் தன்மையை உணர்த்துவது இப்பாகம். அசத்துப்பொருளாயும் சூனியமாயும் இல்லாததாய் வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நின்ற பொருளே சத்தாயுள்ள சிவம் என்று ஆசிரியர் அருளினார். வாக்குமனாதீத கோசரமாய் என்றது பாசஞான பசுஞானத்திற்கு மேற்பட்டதாய் பதிஞானத்தாலறியப்படுவதாய் என்னும் பொருள்படும். அளவையானறியப்படாத பொருளும், சூனியப்பொருளுமன்றிச் சொல்லையும் மனதையுங்கடந்து நின்று பதிஞானத்தால் நேரேயறிந்து அனுபவிக்கத்தக்கதாய் நிற்கும் பொருள், என்றும் நிலைத்து நிற்கும் பொருளாகிய சிவபரம் பொருள் என்று தெளியவேண்டும். இது சொல்லையும் மனதையுங் கடந்து அவைகட்கதீதமாய்த் திருவருளிற் பிரிப்பின்றி நின்றுணரும் அனுபவஞானத்தால் மட்டும் அறியப்படும். இதனாலேயே அப்பரம் பொருளை, அது என்று சுட்டிக் காண்பித்து உபதேச முறையில் ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார். மேற்கண்ட இரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்குமனாதிகளுக் கதீதமாய் நிற்பது சிவபரம்பொருளே என்பது எதுபற்றி யென்றால், காரணம் கூறுதும்; வாக்குமனங்களால் ஓதியுணர்ந்து உளதென அறியப்படும் பொருள் சாதனங்களால் அறியவேண்டியதில்லை.

இறைவன் அளவையறிவாலறியப்படுபவ னல்லன் எவ்வாற்ருனும் அறியப்படக் கூடாதவனுமல்லன். இதனை யாராய்ச்சி செய்பவரிற்சிலர் 'அது'என்று ஆசிரியர் கருணை யுடன் காட்டும் பொருள் வாக்குமனதீதமாய் நிற்றல் பொருந்தும், ஆனல் கோசரமாய் நிற்றல் பொருந்தாது என்பர். அவர் கூறுங்காரணங்களாவன:-

அது வாக்குமனமாகிய இவ்விரண்டின் விருத்திகளைக் கடந்து உணருருவாந்தன்மை யிலதாதலால் வாக்குமனதீத மாதல் தெளிவு. ஆனல் அவிச்சை நீங்கிய விடத்து ஞானம் ஒன்றேயாய் எவ்விதபாகுபாடுமின்றி நிற்கும். இருபொரு ளாய் நில்லாது ஆதலால் கோசரமாய் (விடயமாய்) நிற்றல் பொருந்தாது என்பர். இவர் சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதன்று; ஏனெனில் சத்து மின்றி அசத்து மின்றி ஒரு பொருள் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. அது சூனி யம் என்ருல் சூனியமும், அழிபொருளும் அசத்தேயாகும். ஆதலின் அவர் ஒரு பொருளென்ற பிரமப்பொருள் அசத் தெனல் வேண்டும். இவ்விதம் கொள்வது பிரமப்பொருளைச் சத்தென்று சொல்லும் எல்லாச் சுருதிகளுக்கும் முரணும்.

ஆதலின் சத்தென்று எல்லாச்சுருதிகளாலும் கூறப்படும் பிரமப்பொருள் உண்மை ஞானத்திற் கோசரிப்பதெனப் படும் சிவமேயாகும். சூனியமாகமாட்டாது. சுட்டறிவி லறியப்படாத சத்து என்ற மெய்ப்பொருள் சிவபரம் பொருளின் திருவருளே. இதை மெய்ப்பொருள் கண்ட பெரியாரே உணர்வர். வாக்கு மனதீதமாய்க் கோசரிக்கப் படுவது சிவமன்றிச் சூனியமன்று என்பது பெற்ரும். ஆனதால் கோசரமாய் நிற்றல் உண்மையாம்.

இனி வேறுசிலர் அப்பொருள் வாக்குமனதீதமாதல் பொருந்தா தென்பர். இவர் கூற்றும் பொருந்தாது. எவ்வித மெனில் சொல்லுதும். ஆன்மா எக்கருவிகளைக் கொண்டு பொருள்களை யறிகிறதோ அக்கருவிகளெல்லாம் அசத்தாம். அறியப்படும் பொருள்களும் அழிந்துபோம். ஆகையினாலே அறியப்படாத ஒரே பொருள் சிவம். அறிவதற்குரிய கருவிகளெல்லாம் அசத்தாதலின் அவைகளிலெதுவும் முதல்வனாகிய சிவத்தையறியாது. அவைகளைக் கொண்டறிகிற ஆன்மாவும் முதல்வனையறிய மாட்டாது. ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால் அவ்விதம் அப்பொருள்களைப்போல ஆன்மாவாலறியப்படும் பொருள் மற்றப்பொருள்களைப் போலவே ஆன்மாவுக்கு வேறாதல் வேண்டும். அவ்விதம் வேறாவதால் ஆன்மாவுக்கு ஆவதோர் பிரயோசனமில்லை. இனி ஆன்மா மனதின் உதவியில்லாமல் ஒன்றையும் அறியாது.

அவ்வாறு மனதின் உதவிகொண்டு அறியும் பொழுதும் வேறாயே நின்றுதானறியும் என்றால் ஆன்மாவுக்கு இயல்பாக அறிவுண்டென்றும், மனம் முதலிய கருவிகள் அவ்வறிவை விளக்குவனவே யன்றி முன்னில்லாத தொன்றை உண்டாக்குவனவல்ல வென்றும் நாமறிவதால், வேறாக நின்றறியப்படு மென்பது பொருந்தாது. உண்மையை உள்ளபடி யுணர்ந்தவன் திருவருட்டுணை கொண்டே உணர்வதால் அவன் அத்திருவருளுடன் ஒன்றி அதனுளடங்கி நின்று அத்திரு வருளைத்தனக்கு வேறின்றிக் காண்பன். ஆகவே அத்திரு வருள் பசுஞானம் பாசஞானங்கட் கப்பாற்பட்டுச் சிவஞான மொன்றினாலேயே உணரப்படும் என்பதாயிற்று. ஆனதால் அப்பதிப் பொருள் வாக்குமனதீதமாய் நிற்குமென்பதே துணியப் படல் வேண்டும்.

இனி, வேறுசிலர் யோக மதம் பற்றித் தியான பாவனை களால் மட்டுமே பரம் பொருள் கோசரமாம் என்று சொல்வர். இதுவும் பொருந்தாது. இங்கே "தன்" என்றது திருவருட் சத்தியை. இவர்கள் கூறும் யோக பாவனை மன முதலியவைகளோடு கூடிய பாவனையெனில் அப்பாவகம் அறிவினாற் சுட்டி யறியப்படுவன வாதலின் அசத்தாம். அப்பாவனையைக் கடந்த தென்றல் பெயர் மாத்திரையே யன்றி உண்மையிலில்லை; இவ்விரண்டு வகையிலுமல்லாமல் சொல்ல வொண்ணு நிலையிற் பாவித்தல் என்றால் அவ்விதம் பாவித்த லென்பது சூனியமாம். உண்மையி லில்லாத பொருளைப் பாவித்தல் போலிப் பாவனையாகும். இந்நான்கு வழியிலன்றிப் பாவிக்கும் முறை வேறில்லை. இப்பாவனை களால் பசு ஞானம் பாச ஞானங்களுக் கெட்டாத சிவ பரம் பொருளைப் பாவித்தல் முடியாது. ஆகவே யோக பாவனைகளால் திருவருளைத் தெரிந்து கொள்ளல் முடியாத காரியமாகும் என்பது பெற்றும். இறைவன் றிருவருளினு லேயே அத்திருவருளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும். அவ் விதம் திருவருளாற் காணப்பெறுவது சூனியமன்றும் அத் திருவருளேயாம். இதனுல் யோகியர் கூறும் பாவனை முயற்சியால் இறைவனை யறிதல் கூடாத காரியம் என்பது தெளிவாயிற்று. இனி இறைவன் யோக பாவனைகளாற் காணப்படா னென்பது சரியே. என்றுலும் ஆன்மாப் பசுத் துவம் நீங்கிய விடத்தில் அதற்குச் சிவனைப்போல முற்று முணர்தல் முதலிய குணங்களுண்டாவதால் அவ்வறிவு பெற்ற காலத்தில் அவ்வான்மாவி னறிவு சிவஞானமே யாகும். அப்பொழுது அவ்வறிவா லறியப்படுதலே கோசர மாதலாகும் என்பர் மற்றொரு சாரார். இதுவும் உண்மை யன்றென்பது அடியிற்கண்டவைகளால் தெரியவரும்.

இறைவன் உயிரறியும்படி உயிருக்கு வேறாய் நிற்பவ னல்லன் என்பது கண்டோம். அவன் உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு அதனுடன் நுட்பமாய்க் கலந்திருப்பன். கண்ணானது, தான் பொருள்களைக் காண்பதற்குத் தன் னுடன் நின்று காண்பிக்கும் உயிரை அறியாதிருத்தல் போல உயிரின் அறிவானது தனக்குப் பொருள்களைக் காட்டும் இறைவனைக் காணமுடியாது. ஆன்ம ஞானம்சிவ ஞானமாகாது. அது பசு ஞானமே. சிவபரம் பொருளின் இலக்கணம் குணம் முதலியவைகள் வெளிப்படையாகத் தெரியக்கூடாத காரணத்தால் "அது" வென்று பொது வாகக் குறிப்பிட்டால் அவ்விதம் கூறப்படும் பொருள் சிவ மாகமாட்டாது. அச்சிவத்தை யன்றி அதற்கு வேறாய் அது சிவம் என்றும் அது வாக்கு மனாதிகளுக் கெட்டாத தென்றும் அறிகிறது ஒரு அறிவுப் பொருளே. அப் பொருள் தான் ஆன்மா. அது அச்சிவத்திற்கு வேறான பொருளே. என்றாலும் அச்சிவம் சுட்டியறியும்படி வேறாக நில்லாது. உயிரறிவுடன் கலந்து பொருந்தி நிற்கும். ஆதலின் அவ்வறிவு பொருந்திய உயிரும் அச்சிவத்துடன் கலந்து சிவமுமாய் என்று கூறக்கூடிய நிலையிலிருக்கிறது. இவ்வாறு கலந்திருப்பது நீரில் உப்புக் கலந்திருப்பதுபோல என்று மெய்யுணர் வுடையோர் அறிவர். ஆசிரியர் மெய் கண்டார் "சிவமும்" என்று செய்யுளில் காட்டியிருப்பது ஆன்மா சிவமாயும் சிவமாகாதிருப்பதை விளக்கவே.

இவ்வாறு பதிப் பொருள் அளவை களாவறியப்படும் பிரபஞ்சம்போல அழிபொருளாகிய அசத்தன் றென்பதும், அன்றி அங்ஙனம் அறியப்படாத முயற்கோடு போன்ற சூனியமன் றென்பதும், இவைகளின் வேறாய்ப்பசுஞானம்

பாச ஞானங்களால் அறியப்படாமல் சிவஞானம் ஒன்றாலேயே அறியப்படும் இயல்பின வென்பதும், அக்காரணம் பற்றி அதைச் சிவசத்து அல்லது சித்துச் சத்து என்றல் ஏற்புடைத் தென்பதும், அது சித்தாயும் சத்தாயும் நிற்கும் என்பதும் சித்தாந்தப் படுத்தப்பட்டன.

ஆகவே நாலாஞ் சூத்திர முதல் ஆறுஞ் சூத்திர முடியவுள்ள மூன்று சூத்திரங்களால் முறையே பசு விலக்கணமும், பாச விலக்கணமும், பதி யிலக்கணமும் விளக்கப் பட்டன. வருஞ் சூத்திரத்தில் ஆன்மாவின் சிறப்பிலக்கணம் கூறப்பெறும்.

ஆறாஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

ஸ்ரீ சந்திரா பிரஸ், மாயவரம்.